

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 111/2005

z dnia 22 grudnia 2004 r.

określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przyjęta w Wiedniu dnia 19 grudnia 1988 r., zwana dalej „Konwencją Narodów Zjednoczonych”, wpisuje się w podejmowane na całym świecie wysiłki w zakresie zwalczania narkotyków. W ramach swoich kompetencji Wspólnota uczestniczyła w negocjacjach i zawarła Konwencję w drodze decyzji Rady 90/611/EWG⁽¹⁾.
- (2) Artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczy handlu substancjami często stosowanymi przy nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających i substancji psychotropowych. Ponieważ przepisy dotyczące handlu prekursorami narkotyków mają wpływ na przepisy wspólnotowe w sprawach celnych, właściwe jest ustanowienie przepisów wspólnotowych dotyczących handlu pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi.
- (3) Artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych wymaga ustanowienia systemu nadzorowania międzynarodowego handlu prekursorami narkotyków, przy uwzględnieniu, że, co do zasady, handel tymi substancjami jest zgodny z prawem. W związku z tym podjęto działania zmierzające do zapewnienia odpowiedniej równowagi pomiędzy wykorzystaniem wszystkich możliwych środków zapobiegania uzyskiwaniu przez nielegalnych wytwórców narkotyków substancji stanowiących prekursory narkotyków a potrzebami gospodarczymi przemysłu chemicznego i innych podmiotów gospodarczych.
- (4) W celu realizacji przepisów art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych, jak również uwzględniając raport grupy roboczej ds. produktów chemicznych, rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3677/90 z dnia 13 grudnia 1990 r. ustanawiającym środki, które powinny być podjęte w celu uniemożliwienia wykorzystywania niektórych

substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych⁽²⁾ został ustanowiony system informowania o podejrzanych transakcjach. System ten, oparty na bliskiej współpracy z podmiotami gospodarczymi, jest wzmocniany takimi środkami, jak dokumentowanie i etykietowanie, licencjonowanie i rejestrowanie podmiotów gospodarczych, jak również procedury i wymogi dotyczące wywozu.

- (5) Zgodnie z Planem działania Unii Europejskiej w dziedzinie narkotyków 2000–2004, zatwierdzonym przez Radę Europejską na posiedzeniu w Feira w czerwcu 2000 r., Komisja przeprowadziła ocenę wspólnotowego systemu kontroli handlu prekursorami narkotyków w celu podsumowania wdrażania prawodawstwa wspólnotowego w tej dziedzinie.
- (6) Zgodnie z tą oceną oraz w celu wzmocnienia mechanizmów kontroli służących zapobieganiu nielegalnemu wykorzystywaniu prekursorów narkotyków należy rozszerzyć wymogi związane z nadzorem, służące ułatwieniu handlu z krajami trzecimi, na podmioty gospodarcze we Wspólnocie, wprowadzić wspólnotowe podejście do udzielania licencji oraz wzmocnić przepisy dotyczące nadzorowania w zakresie zawieszających procedur celnych.
- (7) Należy zintensyfikować procedury i wymogi dotyczące wywozów w celu ukierunkowania i skoncentrowania kontroli na najbardziej wrażliwych prekursorach narkotyków przy jednoczesnym zmniejszaniu nadmiernego obciążenia administracyjnego poprzez wprowadzanie uproszczonych procedur wywozu substancji w dużych ilościach. Skuteczność i użyteczność zawiadomień przed wywozem jest powszechnie uznawana, należy jednak opracować strategię mającą na celu wykorzystanie tego systemu w jak największym zakresie.
- (8) Aby rozwiązać narastający problem produkcji stymulantów z grupy amfetamin, należy jeszcze bardziej wzmocnić mechanizmy kontroli przywozu głównych syntetycznych prekursorów narkotyków poprzez wprowadzenie wspólnych procedur i wymogów pozwalających na przeprowadzenie kontroli pojedynczych partii towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 24.11.1990, str. 56.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 20.12.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1232/2002 (Dz.U. L 180 z 10.7.2002, str. 5).

- (9) W celu umożliwienia podmiotom gospodarczym spełnienia tych wymogów należy dostosować przepisy dotyczące wywozów i przywozów prekursorów narkotyków, na tyle, na ile jest to możliwe, do przepisów dotyczących wewnątrzwspólnotowego handlu prekursorami narkotyków, które zostały całkowicie uzyskane, wyprodukowane lub dopuszczone do swobodnego obrotu we Wspólnocie.
- (10) Biorąc pod uwagę wymogi rynku wewnętrznego oraz w celu zagwarantowania skuteczności niniejszego rozporządzenia, należy zapewnić jednolite stosowanie tych przepisów poprzez przyjęcie przez Państwa Członkowskie porównywalnych i zbieżnych środków działania.
- (11) Należy wzmocnić wzajemną pomoc pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz Państwami Członkowskimi i Komisją, w szczególności na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego⁽¹⁾.
- (12) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, dla osiągnięcia podstawowego celu, jakim jest uniemożliwienie wykorzystywania prekursorów narkotyków do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, konieczne i właściwe jest ustanowienie przepisów dotyczących szczegółowego nadzorowania handlu tymi substancjami pomiędzy Wspólnotą i państwami trzecimi. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów zgodnie z art. 5 akapit trzeci Traktatu.
- (13) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (14) W związku z tym rozporządzenie (EWG) nr 3677/90 powinno zostać uchylone.
- (15) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasady uznane, w szczególności, w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

ROZDZIAŁ I

ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa zasady nadzorowania handlu niektórymi substancjami często wykorzystywanymi do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych (zwanymi dalej „prekursorami narkotyków”) pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi w celu uniemożliwienia nielegalnego wykorzystywania takich substancji. Rozporządzenie ma zastosowanie do przywozu, wywozu i działań w zakresie pośrednictwa.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów szczególnych obowiązujących w innych dziedzinach i dotyczących handlu towarami pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „substancja sklasyfikowana” oznacza każdą substancję wymienioną w Załączniku, łącznie z mieszaninami i produktami naturalnymi zawierającymi takie substancje. Pojęcie to nie obejmuje produktów leczniczych określonych w dyrektywie 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, preparatów farmaceutycznych, mieszanin, produktów naturalnych i innych preparatów zawierających substancje sklasyfikowane, które zostały wytworzone w taki sposób, że substancje te nie mogą być łatwo wykorzystane lub odzyskane za pomocą łatwych do zastosowania lub ekonomicznie opłacalnych środków;
- b) „substancja niesklasyfikowana” oznacza każdą substancję, która, chociaż nie została wymieniona w Załączniku, jest określona jako substancja wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych;
- c) „przywóz” oznacza każde wprowadzenie substancji sklasyfikowanych posiadających status towarów niewspólnotowych na obszar celny Wspólnoty, włączając w to czasowe składowanie, wprowadzanie do wolnego obszaru celnego lub składu wolnoćlowego, objęcie procedurą zawieszającą oraz dopuszczenie do swobodnego obrotu w rozumieniu rozporządzenia (EWG) 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽⁴⁾;
- d) „wywóz” oznacza wyjście substancji sklasyfikowanych z obszaru celnego Wspólnoty, w tym wyjście substancji sklasyfikowanych, wymagające zgłoszenia celnego oraz wyjście substancji sklasyfikowanych po ich składowaniu w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub składowanie wolnoćlowym w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. L 82 z 22.3.97, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, str. 34).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

- e) „pośrednictwo” oznacza każdą działalność mającą na celu zorganizowanie zakupu i sprzedaży lub dostawy substancji sklasyfikowanych prowadzoną przez osobę fizyczną lub prawną, dążącą do zawarcia umowy pomiędzy dwiema stronami, także poprzez działanie w imieniu przynajmniej jednej z tych stron, bez przejęcia posiadania tych substancji oraz bez kontrolowania przeprowadzania takich transakcji; niniejsza definicja obejmuje również działalność prowadzoną przez osobę fizyczną lub prawną posiadającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Wspólnoty, obejmującą zakup, sprzedaż lub dostawę substancji sklasyfikowanych wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty;
- f) „podmiot gospodarczy” oznacza osobę fizyczną lub prawną zajmującą się przywozem lub wywozem substancji sklasyfikowanych lub związanym z tym pośrednictwem, w tym osobę prowadzącą na własny rachunek działalność związaną z przygotowaniem zgłoszeń celnych dla klientów, stanowiącą jej działalność podstawową lub dodatkową;
- g) „eksporter” oznacza osobę fizyczną lub prawną ponoszącą główną odpowiedzialność za wywóz z uwagi na swoje powiązanie gospodarcze i prawne z substancjami sklasyfikowanymi oraz z odbiorcą, która, w stosownych przypadkach, składa zgłoszenie celne lub w imieniu której składane jest zgłoszenie celne;
- h) „importer” oznacza osobę fizyczną lub prawną ponoszącą główną odpowiedzialność za przywóz z uwagi na swoje powiązanie gospodarcze i prawne z substancjami sklasyfikowanymi oraz z nadawcą, która, w stosownych przypadkach, składa zgłoszenie celne lub w imieniu której składane jest zgłoszenie celne;
- i) „odbiorca końcowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną, której dostarczane są substancje sklasyfikowane; osobą tą może nie być użytkownik końcowy;
- j) „procedura komitetu” oznacza procedurę określoną w art. 30 ust. 2;
- k) „Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających” oznacza organ powołany na podstawie Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., zmienionej Protokołem z 1972 r.;

ROZDZIAŁ II

NADZOROWANIE HANDLU

SEKCJA 1

Dokumentacja i oznakowanie

Artykuł 3

Wszystkie przywozy, wywozy lub działania w zakresie pośrednictwa obejmujące substancje sklasyfikowane są dokumentowane przez podmioty gospodarcze za pomocą dokumentów celnych i handlowych, takich jak deklaracje skrócone, zgłoszenia

celne, faktury, manifesty ładunkowe, dokumenty transportowe i inne dokumenty przewozowe.

Dokumenty te zawierają następujące informacje:

- a) nazwę substancji sklasyfikowanej określoną w Załączniku lub, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę i nazwę substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w załączniku, z dopiskiem „DRUG PRECURSORS”;
- b) ilość i masę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego, ilość, masę i, o ile to możliwe, procentową zawartość każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego;
- c) nazwę i adres eksportera, importera, odbiorcy końcowego i, w odpowiednich przypadkach, osoby zaangażowanej w pośrednictwo.

Artykuł 4

Dokumentacja, o której mowa w art. 3, jest przechowywana przez podmioty gospodarcze przez okres trzech lat od końca roku kalendarzowego, w którym miała miejsce dana operacja. Dokumentacja ta jest przechowywana w taki sposób, w formie elektronicznej lub na papierze, by na żądanie mogła być łatwo udostępniona do kontroli właściwym organom. Dokumentacja może być udostępniana za pomocą nośnika obrazu lub innego nośnika danych, pod warunkiem że w momencie odczytu odpowiada danej dokumentacji pod względem formy i treści, jest dostępna w każdej chwili, można ją natychmiast odczytać i przeanalizować za pomocą zautomatyzowanych środków.

Artykuł 5

Podmioty gospodarcze zapewniają, by na każdym opakowaniu zawierającym substancje sklasyfikowane umieszczane były etykiety wskazujące ich nazwę określoną w Załączniku lub, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę oraz nazwę substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w Załączniku. Dodatkowo podmioty gospodarcze mogą stosować swoje zwyczajowe etykiety.

SEKCJA 2

Licencjonowanie i zgłoszenia podmiotów gospodarczych

Artykuł 6

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę na terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem agentów celnych i przewoźników działających jedynie w takim charakterze, uczestniczące w przywozie lub wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 1 załącznika lub uczestniczące w działaniach w zakresie pośrednictwa, związanych z tymi substancjami muszą posiadać licencję. Licencja wydawana jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym dany podmiot gospodarczy ma swoją siedzibę.

Przy udzielaniu licencji właściwy organ bierze pod uwagę kompetencje i uczciwość wnioskodawcy.

Przepisy określające przypadki, w których licencja nie jest wymagana, dalsze warunki przyznawania licencji oraz wzór licencji są przyjmowane przy zastosowaniu procedury komitetu. Przepisy te zapewniają systematyczne i spójne kontrole oraz nadzór podmiotów gospodarczych.

2. Licencja może być zawieszona lub cofnięta przez właściwe organy, jeżeli podmiot gospodarczy przestał spełniać warunki jej udzielenia lub gdy istnieją uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że istnieje ryzyko nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych.

Artykuł 7

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę na terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem agentów celnych i przewoźników działających jedynie w takim charakterze, uczestniczące w przywozie lub wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 2 załącznika, lub uczestniczące w działaniach w zakresie pośrednictwa związanych z tymi substancjami, lub uczestniczące w wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 3 załącznika niezwłocznie zgłaszają miejsce prowadzenia swojej działalności oraz, w odpowiednich przypadkach, jego zmianę. Zgłoszenia dokonuje się właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym dany podmiot gospodarczy ma swoją siedzibę.

2. Określenie warunków zwolnienia z kontroli pewnych kategorii podmiotów gospodarczych i podmiotów gospodarczych uczestniczących w wywozie niewielkich ilości substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 3 następuje przy zastosowaniu procedury komitetu. Warunki te zapewniają minimalizację ryzyka nielegalnego wykorzystywania substancji sklasyfikowanych.

Artykuł 8

1. Przy przywozie substancji sklasyfikowanych na obszar celny Wspólnoty w celu ich rozładunku, tranzytu, czasowego składowania, składowania w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym, lub poddania ich wspólnotowej procedurze tranzytu zewnętrznego, podmiot gospodarczy, na żądanie właściwych organów, musi wykazać, że cele tych działań są zgodne z prawem.

2. Ustanowienie kryteriów służących określeniu, w jaki sposób można wykazać zgodność z prawem celów transakcji, zapewniających możliwość nadzorowania wszelkiego przemieszczania substancji sklasyfikowanych w ramach obszaru celnego Wspólnoty przez właściwe organy oraz minimalizację ryzyka nielegalnego wykorzystania tych substancji, następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

SEKCJA 3

Udzielanie informacji

Artykuł 9

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę na terenie Wspólnoty niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o wszelkich okolicznościach, takich jak nietypowe zamówienia i transakcje dotyczące substancji sklasyfikowanych, które budzą podejrzenia,

że substancje te przeznaczone do przywozu, wywozu lub będące przedmiotem działań w zakresie pośrednictwa, mogą być wykorzystane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Podmioty gospodarcze dostarczają właściwym organom, w zwięzłej formie, informacji dotyczących ich działań związanych z wywozem, przywozem i pośrednictwem. Określenie informacji wymaganych przez właściwe organy w celu umożliwienia im nadzorowania tych działań następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

Artykuł 10

1. Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, opracowuje wytyczne i uaktualnia je, służące ułatwieniu współpracy pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich, podmiotami gospodarczymi mającymi siedzibę na terytorium Wspólnoty i przemysłem chemicznym, w szczególności w zakresie substancji niesklasyfikowanych.

2. Wytyczne te zawierają w szczególności:

- a) informacje, jak rozpoznać i zgłosić podejrzaną transakcję;
- b) regularnie uaktualnianą listę substancji niesklasyfikowanych celem umożliwienia przemysłowi dobrowolnego monitorowania obrotu takimi substancjami.

3. Właściwe organy zapewniają, by wytyczne te były regularnie rozpowszechniane zgodnie z ich celami.

SEKCJA 4

Powiadomienie przed wywozem

Artykuł 11

1. Wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 1 Załącznika oraz wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategoriach 2 i 3 Załącznika do określonych krajów przeznaczenia jest poprzedzany powiadomieniem przekazywanym przez właściwe organy we Wspólnocie właściwym organom w kraju przeznaczenia, zgodnie z art. 12 ust. 10 Konwencji Narodów Zjednoczonych. Wykaz tych krajów przeznaczenia jest określany przy zastosowaniu procedury komitetu w celu zminimalizowania ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych poprzez zapewnienie systematycznego i spójnego nadzorowania ich wywozu do tych krajów.

Krajowi przeznaczenia pozostawia się 15 dni roboczych na udzielenie odpowiedzi; po upływie tego terminu właściwe organy Państwa Członkowskiego wywozu mogą zezwolić na wywóz, jeżeli nie otrzymają od właściwych organów kraju przeznaczenia informacji, że celem wywozu może być nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych.

2. W przypadku substancji sklasyfikowanych, które są przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 1, właściwe organy danego Państwa Członkowskiego, przed wywozem takich substancji, przekazują właściwym organom kraju przeznaczenia informacje określone w art. 14 ust. 1.

Organ przekazujący informacje zobowiązuje organ państwa trzeciego otrzymujący je do zachowania poufności informacji stanowiących tajemnicę gospodarczą, przemysłową, handlową lub zawodową lub dotyczących operacji handlowych, o których tam mowa.

3. Właściwe organy mogą stosować uproszczone procedury powiadamiania przed wywozem w przypadkach, gdy upewniły się, że nie spowoduje to ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Określenie takich procedur i ustalenie wspólnych kryteriów stosowanych przez właściwe organy następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

SEKCJA 5

Zezwolenie na wywóz

Artykuł 12

1. Wywóz substancji sklasyfikowanych, które wymagają zgłoszenia celnego, w tym wywóz substancji sklasyfikowanych opuszczających obszar celny Wspólnoty po ich składowaniu w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym przez okres przynajmniej 10 dni, wymaga uzyskania zezwolenia na wywóz.

W przypadkach gdy substancje sklasyfikowane są ponownie wywożone w przeciągu 10 dni od daty objęcia ich procedurą zawieszającą lub umieszczenia ich w wolnym obszarze celnym o kontroli typu II, zezwolenie na wywóz nie jest wymagane.

Wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 3 załącznika wymaga uzyskania zezwolenia na wywóz w przypadkach, gdy wymagane jest powiadomienie przed wywozem lub gdy te substancje wywożone są do niektórych krajów przeznaczenia, określanych przy zastosowaniu procedury komitetu w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu kontroli.

2. Zezwolenie na wywóz wydawane jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym eksporter ma swoją siedzibę.

Artykuł 13

1. Wniosek o wydanie zezwolenia na wywóz, o którym mowa w art. 12, zawiera przynajmniej następujące informacje:

- nazwę i adres eksportera, importera w państwie trzecim, innych podmiotów gospodarczych uczestniczących w wywozie lub wysyłce oraz odbiorcy końcowego;
- nazwę substancji sklasyfikowanej określoną w Załączniku, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę i 8-cyfrowy kod CN oraz nazwę każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w Załączniku;
- ilość i masę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego ilość i masę oraz, jeżeli jest to możliwe, procentową zawartość każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem tej mieszaniny lub tego produktu naturalnego;

d) szczegóły uzgodnień dotyczących transportu, takie jak przewidziana data wysyłki, sposób transportu, nazwa urzędu celnego, w którym dokonane będzie zgłoszenie celne, i, o ile to możliwe na tym etapie, określenie środków transportu, trasy, spodziewanych punktów wyjścia z obszaru celnego Wspólnoty oraz punktu wprowadzenia na terytorium kraju importującego;

e) w przypadkach, o których mowa w art. 17, kopię zezwolenia na przywóz wydanego przez kraj przeznaczenia; i

f) numer licencji lub numer zgłoszenia, o których mowa w art. 6 i 7.

2. Decyzja w sprawie wniosku o wydanie zezwolenia na wywóz jest podejmowana w ciągu 15 dni roboczych od daty, kiedy właściwy organ uzna, że wniosek jest kompletny.

Termin ten jest przedłużany, jeżeli w przypadkach, o których mowa w art. 17, właściwe organy zobowiązane są podjąć dalsze badania zgodnie z art. 17 akapit drugi.

Artykuł 14

1. Jeżeli we wniosku nie podano informacji dotyczących trasy i środków transportu, w zezwoleniu na wywóz zaznacza się, że podmiot gospodarczy musi przedstawić te informacje urzędowi celnemu wyprowadzenia lub innemu właściwemu organowi w miejscu wyprowadzenia z obszaru celnego Wspólnoty przed faktycznym wyjściem przesyłki. W takich przypadkach przy wydawaniu zezwolenia na wywóz umieszcza się w nim odpowiednią adnotację.

W przypadku przedłożenia zezwolenia na wywóz w urzędzie celnym w Państwie Członkowskim innym niż państwo organu wystawiającego eksporter udostępnia na żądanie uwierzytelnione tłumaczenie części lub całości informacji zawartych w zezwoleniu.

2. Zezwolenie na wywóz jest przedstawiane w urzędzie celnym w momencie składania zgłoszenia celnego lub, w przypadku braku zgłoszenia celnego, w urzędzie celnym wyprowadzenia lub innym właściwym organie w miejscu wyprowadzenia z obszaru celnego Wspólnoty. Zezwolenie dołącza się do przesyłki do państwa trzeciego będącego państwem przeznaczenia.

Urząd celny wyprowadzenia lub inny właściwy organ w miejscu wyprowadzenia z obszaru celnego Wspólnoty uzupełnia zezwolenie o niezbędne informacje, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. d) i umieszcza na nim swoją pieczęć.

Artykuł 15

Bez uszczerbku dla środków przyjętych zgodnie z art. 26 ust. 3, odmawia się udzielenia zezwolenia na wywóz, jeżeli:

- informacje przekazane zgodnie z art. 13 ust. 1 są niekompletne;

- b) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że informacje przekazane zgodnie z art. 13 ust. 1 są nieprawdziwe;
- c) w przypadkach, o których mowa w art. 17, ustalono, że właściwy organ kraju przeznaczenia nie udzielił zezwolenia na przywóz substancji sklasyfikowanych; lub
- d) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dane substancje sklasyfikowane są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Artykuł 16

Właściwe organy mogą zawiesić lub cofnąć zezwolenie na wywóz, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dane substancje przeznaczone są do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Artykuł 17

Jeżeli, zgodnie z porozumieniem pomiędzy Wspólnotą a państwem trzecim, nie wydaje się zezwolenia na wywóz przed wydaniem zezwolenia na przywóz danej substancji przez właściwe organy państwa trzeciego, Komisja powiadamia organy właściwe Państw Członkowskich o nazwie i adresie właściwego organu państwa trzeciego, dołączając dalsze informacje praktyczne otrzymane z tego państwa.

Właściwe organy Państw Członkowskich weryfikują autentyczność takiego zezwolenia na przywóz, w razie konieczności zwracając się o potwierdzenie do właściwego organu państwa trzeciego.

Artykuł 18

Okres ważności zezwolenia na wywóz, w którym towary muszą opuścić obszar celny Wspólnoty, nie przekracza sześciu miesięcy od daty wystawienia zezwolenia na wywóz. Wyjątkowo, na wniosek, okres ważności może być przedłużony.

Artykuł 19

Właściwe organy mogą stosować uproszczone procedury udzielenia zezwolenia na wywóz w przypadkach, gdy upewniły się, że nie spowoduje to ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Określenie takich procedur i ustalenie wspólnych kryteriów, które będą stosowane przez właściwe organy, następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

SEKCJA 6

Zezwolenie na przywóz

Artykuł 20

Przywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 1 Załącznika wymaga uzyskania zezwolenia na przywóz. Zezwolenie na przywóz może zostać udzielone jedynie podmi-

towi gospodarczemu posiadającemu siedzibę na terytorium Wspólnoty. Zezwolenie na przywóz wydawane jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym importer ma swoją siedzibę.

Jednakże, w przypadkach gdy substancje, o których mowa w ust. 1, są rozładowywane lub przeładowywane, czasowo składowane, składowane w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym, lub poddawane wspólnotowej procedurze tranzytu, zezwolenie na przywóz nie jest wymagane.

Artykuł 21

1. Wniosek o wydanie zezwolenia na przywóz, o którym mowa w art. 20, zawiera przynajmniej następujące informacje:

- a) nazwę i adres importera, eksportera w państwie trzecim, innych uczestniczących podmiotów gospodarczych oraz odbiorcy końcowego;
- b) nazwę substancji sklasyfikowanej, określoną w Załączniku, lub w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę i 8-cyfrowy kod CN oraz nazwę każdej substancji sklasyfikowanej, będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w Załączniku;
- c) ilość i masę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego – ilość i masę oraz, jeżeli jest to możliwe, procentową zawartość każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego;
- d) o ile są dostępne, szczegóły uzgodnień dotyczących transportu, takie jak sposób i środki transportu oraz data i miejsce przewidywanych działań importowych; oraz
- e) numer licencji lub numer zgłoszenia, o których mowa w art. 6 i 7.

2. Decyzja w sprawie wniosku o zezwolenie na przywóz podejmowana jest w ciągu 15 dni roboczych od daty, kiedy organ właściwy uzna, że wniosek jest kompletny.

Artykuł 22

Zezwolenie na przywóz towarzyszy przesyłce od punktu wejścia na obszar celny Wspólnoty do terenu zakładu importera lub odbiorcy końcowego.

Zezwolenie na przywóz jest przedkładane w urzędzie celnym, przy poddawaniu substancji sklasyfikowanych procedurze celnej.

W przypadku przedłożenia zezwolenia na przywóz w urzędzie celnym w Państwie Członkowskim innym niż państwo organu wystawiającego importer udostępnia na żądanie uwierzytelnione tłumaczenie części lub całości informacji zawartych w zezwoleniu.

Artykuł 23

Bez uszczerbku dla środków przyjętych zgodnie z art. 26 ust. 3, odmawia się udzielenia zezwolenia na przywóz, jeżeli:

- a) informacje przekazane zgodnie z art. 21 ust. 1 są niekompletne;
- b) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że informacje przekazane zgodnie z art. 21 ust. 1 we wniosku są nieprawdziwe albo błędne; lub
- c) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dane substancje sklasyfikowane są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych.

Artykuł 24

Właściwe organy mogą zawiesić lub cofnąć zezwolenie na przywóz, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że substancje przeznaczone są do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych.

Artykuł 25

Okres ważności zezwolenia na przywóz, w którym substancje sklasyfikowane muszą być wprowadzone do obszaru celnego Wspólnoty, nie przekracza sześciu miesięcy od daty wystawienia zezwolenia na przywóz. Wyjątkowo, na wniosek, okres ważności może być przedłużony.

ROZDZIAŁ III

UPRAWNIENIA WŁAŚCIWYCH ORGANÓW

Artykuł 26

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 11–25 oraz ust. 2 i 3 niniejszego artykułu właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego zakazują wprowadzenia substancji sklasyfikowanych na obszar celny Wspólnoty lub ich wywozu, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że substancje te są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Właściwe organy zatrzymują substancje sklasyfikowane lub zawieszają ich wydanie na czas niezbędny do zidentyfikowania substancji sklasyfikowanych lub skontrolowania przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. Każde Państwo Członkowskie przyjmuje konieczne środki w celu przyznania właściwym organom uprawnień, w szczególności do:

- a) uzyskiwania informacji o wszelkich zamówieniach na substancje sklasyfikowane lub operacjach z udziałem takich substancji;
- b) wejścia na teren zakładu podmiotu gospodarczego w celu uzyskania dowodów potwierdzających nieprawidłowości;
- c) stwierdzenia, że substancje sklasyfikowane zostały nielegalnie wykorzystane lub że miała miejsce próba nielegalnego wykorzystania tych substancji.

4. W celu zapobieżenia szczególnemu ryzyku nielegalnego wykorzystania w wolnym obszarze celnym, jak również w innych narażonych na takie ryzyko miejscach, takich jak składy celne, Państwa Członkowskie zapewnią, że prowadzone będą skuteczne kontrole w tych miejscach na każdym etapie tych operacji i że kontrole te nie będą mniej restrykcyjne niż przeprowadzane w innych częściach obszaru celnego.

5. Właściwe organy mogą pobierać od podmiotów gospodarczych opłaty za wydawanie licencji, przyjmowanie zgłoszeń i wydawanie zezwoleń. Opłaty takie są pobierane w sposób niedyskryminujący i nie przekraczają szacunkowych kosztów rozpatrzenia wniosku.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 27

Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia i bez uszczerbku dla art. 30, przepisy rozporządzenia (EWG) nr 515/97, w szczególności dotyczące poufności informacji, stosuje się odpowiednio. Każde Państwo Członkowskie informuje pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o nazwach właściwych organów wyznaczonych do działania w charakterze organów łącznikowych zgodnie z art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI WYKONAWCZE I ZMIANY

Artykuł 28

Oprócz środków wykonawczych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, Komitet przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe przepisy, w szczególności dotyczące wzoru i korzystania z formularzy zezwoleń na wywóz i przywóz, służące zapewnieniu skutecznego nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi w celu zapobiegania nielegalnemu wykorzystaniu tych substancji.

Artykuł 29

Dostosowanie treści Załącznika do niniejszego rozporządzenia w celu uwzględnienia zmian w załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

Artykuł 30

1. Komisja wspomagana jest przez Komitet ds. Prekursorów Narkotyków (zwany dalej „Komitetem”).
 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.
- Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 31*

Państwa Członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszystkie niezbędne środki służące zapewnieniu, że przepisy te są stosowane. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 32

Właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego przynajmniej raz w roku przekazują Komisji wszystkie stosowne informacje dotyczące wdrażania działań w zakresie nadzoru określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz informacje o substancjach sklasyfikowanych wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, a także o metodach ich nielegalnego wykorzystywania i wytwarzania, jak również o legalnym obrocie tymi substancjami, ich legalnym wykorzystaniu i zapotrzebowaniu na nie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 2004 r.

Na podstawie tych informacji Komisja, w porozumieniu z Państwami Członkowskimi, ocenia skuteczność niniejszego rozporządzenia i, zgodnie z art. 12 ust. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych, opracowuje coroczną informację, przedstawianą Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających.

Komisja składa Radzie sprawozdanie z funkcjonowania niniejszego rozporządzenia do końca sierpnia 2008 r.

Artykuł 33

Komisja jest niniejszym upoważniona do opowiedzenia się w imieniu Wspólnoty za zmianami tabel I i II załącznika do Konwencji Narodów Zjednoczonych zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 34

Rozporządzenie (EWG) nr 3677/90 traci moc z dniem 18 sierpnia 2005 r.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia należy traktować jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 35

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 sierpnia 2005 r. Jednakże art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 1 i 3, art. 12 ust. 1, art. 19, 28 i 30 stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w celu umożliwienia przyjęcia środków określonych w tych artykułach. Środki te wchodzi w życie nie wcześniej niż dnia 18 sierpnia 2005 r.

W imieniu Rady

C. VEERMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Substancje sklasyfikowane – kategoria I

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	Kod CN ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾
1-fenyl-2-propanon	Fenylaceton	2914 31 00	103-79-7
Kwas N-acetylantranilowy	Kwas 2-acetamidobenzoesowy	2924 23 00	89-52-1
Izozafrol (cis + trans)		2932 91 00	120-58-1
3,4-metyleneodioksyfenylpropan-2-on	1-(1,3-benzodioxol-5-yl)propan-2-on	2932 92 00	4676-39-5
Piperonal		2932 93 00	120-57-0
Safol		2932 94 00	94-59-7
Efedryna		2939 41 00	299-42-3
Pseudoefedryna		2939 42 00	90-82-4
Norefedryna		ex 2939 49 00	14838-15-4
Ergometryna		2939 61 00	60-79-7
Ergotamina		2939 62 00	113-15-5
Kwas lizergowy		2939 63 00	82-58-6

Formy stereoizomeryczne substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące katyną⁽³⁾, w każdym przypadku, gdy istnienie takich form jest możliwe.

Sole substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące solami katyny, w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

⁽²⁾ Numer CAS oznacza „numer referencyjny wg Chemical Abstracts Service”, będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym każdej substancji i jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego izomeru oraz dla każdej soli każdego izomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

⁽³⁾ Nazywane również (+)-norpseudoefedryną, kod CN 2939 43 00, nr CAS 492-39-7.

Kategoria 2

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	kod CN ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾
Bezwodnik octowy		2915 24 00	108-24-7
Kwas fenylloctowy		2916 34 00	103-82-2
Kwas antranilowy		2922 43 00	118-92-3
Piperydyna		2933 32 00	110-89-4
Nadmanganian potasu		2841 61 00	7722-64-7

Sole substancji wymienionych w niniejszej kategorii w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

⁽²⁾ Numer CAS oznacza „numer referencyjny wg Chemical Abstracts Service”, będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym dla każdej substancji i jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego isomeru i dla każdej soli każdego isomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

Kategoria 3

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	kod CN ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾
Kwas chlorowodorowy	Chlorowodór	2806 10 00	7647-01-0
Kwas siarkowy		2807 00 10	7664-93-9
Toluen		2902 30 00	108-88-3
Eter etylu	Eter dietylowy	2909 11 00	60-29-7
Aceton		2914 11 00	67-64-1
Keton metylowo-etylowy	Butanon	2914 12 00	78-93-3

Sole substancji wymienionych w tej kategorii w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe i gdy sole te nie są solami kwasu chlorowodorowego i kwasu siarkowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

⁽²⁾ Numer CAS oznacza „numer referencyjny wg Chemical Abstracts Service”, będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym dla każdej substancji i jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego isomeru i dla każdej soli każdego isomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.